

Bijdragen en brieven

tellen respectievelijk max. **600 dan wel 200 woorden.** Adres en telefoonnummer vermelden. Gelijktijdige aanbieding aan andere kranten is ongewenst.

opinie@volkskrant.nl
brieven@volkskrant.nl
ombudsvrouw@volkskrant.nl

Opinie & Debat

Belast dure voetballers en de spanning is terug

Tsjalle van der Burg is econoom en auteur van het boek *Football Business*.

Europees voetbal

Voer een heffing in op voetballers naar rato van het kapitaal van de club en voetbal is weer leuk.

Het voetbal wordt minder leuk. In veel com petities neemt de spanning af. Zo zijn er nog maar weinig clubs die kans hebben de Champions League te winnen en Ajax zit daar niet bij. Verder wordt de status en dus de aantrekkingskracht van de competities in kleine landen op den duur sterk aangetast door de uitstroom van talent en dat geldt ook voor onze Eredivisie. Natuurlijk kan een jongen uit Amsterdam dan supporter van Barcelona worden, om zo de club van zijn dromen kampioen van een toppland als Spanje te zien worden, of winnaar van de Champions League. Maar hij zal de winst dan niet in het stadion vieren. Barcelona is ver weg en Camp Nou heeft maar 99.000 plaatsen. De jongen zal dus voor de tv juichen, mogelijk in z'n eentje omdat de buurjongen voor Arsenal is. Toch minder leuk. Intussen worden kaartjes duurder en betalen tv-kijkers soms voor beelden die vroeger gratis waren. Hier valt het nog mee, maar de goedkoopste seizoenkaart van Arsenal kost al 1.250 euro. Het topvoetbal wordt min-

der bereikbaar voor de gewone man.

Hoe reageert de politiek hierop? Die laat het gebeuren. Veel politici denken tegenwoordig dat ze vooral niet te idealistisch moeten zijn. De economie is door de globalisering toch niet meer maakbaar. Als de overheid een maatregel neemt die Philips flink schaadt – een ouderwets hoge winstbelasting bijvoorbeeld – dan verhuist Philips naar het buitenland.

Maar voetbal is anders. Alle echt grote clubs zijn gevestigd in de Europese Unie. En dat zal zo blijven. Arsenal kan niet naar New York verhuizen, want dan verliest het bijna alle fans. En dus heeft de Europese overheid in principe macht over de voetbalclubs.

Die macht moet men nu gebruiken. Ik stel een progressieve sociale heffing voor. Daarbij moet een grote club als Arsenal voor elke euro die ze aan spelers salarissen uitgeeft, één euro besteden aan maatschappelijke doelen. Het kan gaan om projecten tegen schooluitval of om steun aan amateurverenigingen. Door de heffing houdt Arsenal veel minder geld over voor spelers, wat het elftal zal verzwakken.

Feyenoord wordt wat minder hard aangepakt: voor elke euro die de club aan spelers betaalt, moet ze 20 cent investeren in sociale projecten. Bij Cambuur gaat het om slechts 5 cent, zodat

Zo krijgt Cambuur meer kans tegen Feyenoord

deze club de spelers bijna evenveel salaris kan bieden als voorheen. Cambuur krijgt zo meer kans tegen Feyenoord, en Feyenoord scoort vaker tegen Arsenal. Prima, ook omdat de Kuip meer sfeer heeft dan Arsenals dure Emirates Stadium en supporters meer van een overwinning laat genieten.

Kan de sector het geld van de heffing wel missen? Zeker. De clubs uit de Premier League verdienen tegenwoordig 53 keer zoveel als in 1960 (na correctie voor inflatie). Ook elders in Europa zijn de inkomsten spectaculair gestegen. De hogere inkomsten zijn vooral gebruikt om spelers meer te betalen. Door nu de heffing op de uitgaven aan spelers te laten drukken, gaan de spelers minder verdienen zonder dat de clubs er zelf op achteruitgaan. Omdat de heffing het hoogst is bij de topclubs, worden vooral de topspelers flink getroffen. Maar ze worden nog steeds miljonair.

We kunnen het voetbal dus net zo spannend maken als de meerderheid van de Europese voetballiefhebbers wil. En er komt dan ook meer geld voor sociale projecten. Te idealistisch? Economisch gezien zeker niet.

Maar is het politiek haalbaar? Het gaat hier om een voetbalbeleid dat gevestigde belangen aantast en alleen maar van de grond kan komen na een hard politiek gevecht dat flink wat jaren kan duren. De vraag is dus of er politieke partijen zijn die voor de mensen willen vechten of de voetballers liever in de kou laten staan. Durft bijvoorbeeld de PvdA, waar men zo graag beweert dat alle partijleden (klein-)kinderen van Den Uyl zijn, de uitdaging aan of wordt de verwijzing naar de vechter van vroeger vooral voor de bühne gemaakt? Eén ding is zeker: of het voetbal leuk blijft of niet, hangt vooral af van de politiek.

Commentaar

Teruggesnoeid

De AWBZ is nu terug bij waar het om begonnen was: een regeling voor onverzekerbare langdurige zorg.

Er was buiten op straat nog even niks van te merken, maar de Eerste Kamer nam dinsdag voorwaar een historisch besluit. De Wet langdurige zorg (Wlz) werd aangenomen, de laatste parlementaire stap op weg naar de megahervorming in de langdurige zorg. De Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten, AWBZ, is vanaf nu in drieën geknipt. Gemeenten zijn vanaf 1 januari verantwoordelijk voor de praktische bijstand aan thuiswonende hulpbehoevenden, de ziektekostenverzekeraars nemen de verpleging thuis voor hun rekening. Landelijk resteert de Wlz, die hulp garandeert voor mensen die 24 uur per dag zorg nodig hebben, in veel gevallen binnen verpleeghuizen. Daarmee is die kernwet in feite terug bij waar het in de AWBZ om begon: een collectieve regeling voor intensieve zorg in instellingen waartegen je je niet kunt verzekeren.

Het is in veel opzichten ook de laatste grote stap in het terugsnijden van de naoorlogse verzorgingsstaat. Lubbers begon ermee in de jaren tachtig. Deze eeuw ging het ver-

2015 wordt het jaar van de waarheid

der met de hervorming van de arbeidsongeschiktheidsverzekering WAO. De paradigmawisseling die daarin werd toegepast door de kabinetten-Balkenende, wordt nu ook losgelaten op de langdurige zorg: het uitgangspunt is straks niet meer wat iemand niet kan, maar wat iemand nog wel kan. Wie fit genoeg is, voldoende budget heeft en een vangnet van familie en vrienden, zal vaker vergeefs aankloppen bij de overheid. Die springt pas bij als het niet anders kan. De hoop is dat er eindelijk een einde komt aan de onstuitbare groei van de kosten.

Hoezeer die noodzaak in Den Haag inmiddels wordt gevoeld, werd dinsdag nog eens duidelijk: de regeringspartijen VVD en PvdA kregen steun van hun favoriete partners D66, CU en SGP, maar ook van het CDA. Een breed front. Dat dreigt weleens onder te sneeuwen bij alle logische zorgen die er ook zijn over de praktische gevolgen waarmee miljoenen mensen vanaf 1 januari direct of indirect te maken krijgen.

De verantwoordelijke bewindsman, Martin van Rijn, benadrukt voortdurend dat 2015 het jaar van de waarheid wordt: blijft de kwaliteit op peil of gaan er te veel ongelukken gebeuren? Het antwoord zal in hoge mate het eindrapport van het tweede kabinet-Rutte bepalen.

Raoul du Pré

Bas van der Schot

Stekel

Loslaten

Het goede nieuws deze week is dat licht dementeren weer zelfstandig mogen leven. Goed voor de schatkist, want dat betekent lagere zorgkosten. Maar vooral ook fijn voor de betrokkenen. Licht dementeren knappen zien derogen op als ze weer voor zichzelf zorgen, zo leert de ervaring. Het slechte nieuws is dat er überhaupt mensen zijn die ten onrechte vegeteren in een verpleeg-huis, zoals de 64-jarige Jenny

in Hillegom. Jenny houdt nu zelf weer haar kamer schoon, draait een wasje en smeert een broodje. Ook gaat ze weer koken. De nieuwe aanpak vergt wel aanpassing van het personeel, waarschuwt de teamleider. 'Dat is gewend te zorgen, nu moeten ze durven loslaten.' Als dat ze lukt kunnen de bezuinigingen in de zorg van tafel. De winst zit immers niet in mantelzorg maar in teruggave van autonomie. Carlijn Vos